

İlginç Bir Öykü

– Ülkü AHISKA · 26 Kasım 2012

Yaz gecelerinde balkonda otururken, karşı dağlarda yanıp sönen ışıkların ne olduğunu sorardım. Annem de

-Çoban ışıkları yavrum. Derdi.

Babam, görevi icabı teftişe giderken, yaz aylarında ailece giderdik. Merkez Samsun'du. Ben o zaman Ondokuzmayıs Lisesi son sınıfta okuyordum.

Yine böyle tatile rastlayan sıcak bir yaz günü idi. İç Karadeniz'de Alucra ilçesine gelmiştik. Misafirhanenin balkonunda oturuyorduk. Ortalık ıssızdı, sadece ağustos böcekleri ötüyor, bir de uzak dağ köylerinin yamaçlarında ışıklar yanıp sönüyordu.

Çocukluğumdaki ışıkları anımsadım. Yaz tatillerinde anne annemlerin balkonunda seyrettiğim çoban ışıkları geldi aklıma.

Babam akşam geldiğinde bir dağ köyünde düğüne davetli olduğumuzu söyledi.

Sabahleyin erkenden atlara binip yola koyulduk. O zaman köye araba çıkmıyordu. Ben çok keyiflenmiştim. Atla seyahat çok cazip gelmişti. Öğleyin köye geldik. Bizi davul zurnalarla merasimle karşıladılar.

Burası dağın yamacında yemyeşil tipik bir Karadeniz köyü idi.

Düğünün teferruatına fazla girmeyeceğim. Beni en çok etkileyen kısmını sizinle paylaşmak istiyorum:

Erkekleri alıp götürdüler. Kadınları da içinde ocak bulunan geniş bir toprak odaya doldurdular.

İs kokusundan, dumandan, kalabalıktan göz gözü görmüyordu. Düğüne gelme sevincim yavaş yavaş kayboldu..

Gelin olacak kızı ortaya koymuşlar, Başına kırmızı bir bez örtmüşler. Ocağın iki tarafına oturmuş yaşlı kadınlar ağıt havaları okuyor, sırayla herkes sarılıp sarılıp ağlıyordu. Zavallının nefes alacak hali kalmamıştı.., Düğün evi değil sanki ölü evi idi.

Bu gidişle gelinin buradan ölüsü çıkacak galiba diye düşündüm.

Atlara binip bütün köyü dolaştıktan sonra oğlan evinin önüne geldik.

Damat evin damında, yanında küçük bir erkek çocuğuyla birlikte gelini bekliyordu. Elindeki para ve yemişleri başına serpti.

Bundan sonra gördüklerime inanmadım. Gelini attan indirip, yine isli ve dumanlı, mutfak olarak kullanılan karanlık bir yere soktular. Burada düğün yemekleri pişiyordu. Hertaraf karmakarışık.

Ben hayretle sordum.

-Gelinlikle gelin kızın burada işi ne? Dedim.

-Sabaha kadar düğün bulaşıklarını yıkayıp, buraları temizleyecek, biz de becerisini göreceğiz dediler.

Akşam olmuştu.Damat ve arkadaşları meydanda yanan ateşin etrafına halay çekip oynadılar.
Gelinin çektiği işkenceye inat,davul zurna sesleri birbirine karıştı.Zavallı kızı düşündükçe sabaha kadar uyuyamadım.Bu nasıl bir adetti böyle inanamadım.
Demek ki,karşıdan gördüğüm,yanıp sönen ışıklar;bunlarmış dedim.
İçim acıdı.Keşke gelmeseydim de, o ışıkları romantik bir hava içinde uzaktan seyretseydim.Dedim.
Hiç unutamadım .Ne zaman bir düğüne gitsem.Bu dağ köyündeki gelin aklıma gelir.

Ülkü Ahıska